

Vykročme s Ježíšem

Hošťálková 24. 10. 2021

Písně: 207, 604, 312, 684, 489

Čtení z Písma: ep. Židům 13, 8 - 15; ep. Filip. 2, 5 - 11

Text kázání: ep. Židům 13, 12 - 14

Milí bratři a sestry,

jaký je vlastně rozdíl mezi „uvnitř“ a „venku“, jak je o tom řeč v našem dnešním textu? Když se nad tím trochu zamyslíme, patrně nás napadne celá řada odpovědí, které se budou týkat právě onoho nejvlastnějšího „uvnitř“. Tento rozdíl nám například vynikne, když pomyslíme třeba na situaci, kdy je venku nějaká nepohoda. Lije jako z konve, blesk stíhá blesk. V takové chvíli říkáme: „*Dnes by nevyhnal ven ani psa*“. „Uvnitř“ v tomto případě znamená úkryt a pocit bezpečí pod střechou domova. Kdo za takového počasí musí ven, ten se této ochrany vzdává a riskuje, že si užene nějakou nemoc.

Tedy úkryt - na druhé straně pak být bez ochrany, bezpečí a riskovat, to jsou protiklady, které jsou přímo spjaty s těmito slovíčky „uvnitř“ a „venku“. Kdybychom tímto způsobem pokračovali dále, našli bychom určitě celou řadu dalších příkladů co pro nás a v našem životě znamená ono „uvnitř“ a „vně - venku“.

V dávných dobách se lidé na svých sídlech a ve svých městech obklopovali ochrannou zdí. A pak to, co se dělo uvnitř za touto zdí, se pokládalo za čisté, zde vládla pořádek a bezpečí, tzv. zdravý svět. Venku za touto zdí číhala nebezpečí různého druhu a kdo žil tam, byl pokládán za člověka pochybeného, nečistého a ostatní společenství se před ním mělo na pozoru. Děláním takových rozdílů je člověku blízké a vlastní. Bylo tomu tak i ve starém Izraeli i za dnů Ježíše Krista.

Pokusme si představit, že bychom mohli otočit kolem času nazpět a vrátit se do těchto časů. Co bychom v takovém Jeruzalémě našli? Kdybychom se zeptali prostého občana: „*Kde se cítíte bezpečný, kde je vám dobře?*“ Odpověděl by: „*Jenom v našem městě, protože tady žijí poctiví lidé.*“ Mluvil by patrně dál a vykládal o tom, jak je pro něho nezbytný Bůh „*snažíme se tu žít v souladu s Boží vůlí, proto se neustále zúčastňujeme bohoslužeb v našem chrámě. Kněz se právě tady stará o to, abychom dobře vycházeli s Bohem - pokaždé obětuje jedno zvíře. Je to prastarý zvyk - víte, jinak by vlastně museli zemřít všichni lidé, protože jsou hříšníky a neposlouchají Boha, jak by měli. Ale Bůh je tak milostivý, že se spokojuje jen s prolitou krví zvířete. Kněží prohlašují, že zvíře je obětováno zástupně za všechny lid, a tak dochází k odpuštění našich provinění a našemu smíření s Bohem. Proto jsme tedy řádnými a poctivými lidmi.*

A kdybychom se zeptali též na lidi, kteří toto neuznávají a žijí svým způsobem života, asi by nám odpověděli: „*To myslíte na ty, kteří žijí vně našeho společenství? Ano, je jich mnoho, ale ti k nám nepatří. To jsou hříšníci, které stihne Boží trest. Jsou to cizoložníci, celníci, pastýři... Ti všichni jsou tak bezcenní jako právě mrtvola obětovaného zvířete, která se spaluje tam venku před branami města. Takových lidí se chráníme. Tak to požaduje Bůh. Nesmíme si jimi nechat poskvřnit naši čistotu.*“ Nějak tak by vyzněl náš rozhovor.

A dejme tomu, že bychom ještě o desítky let později potkali téhož muže, jistě už zestárlého, a položili mu otázku: „*Tak co, kde je pro vás spása, záchrana?*“ Možná by se nám dostalo překvapivé odpovědi: „*Pojďte a vyjděte spolu se mnou za zdi tohoto města tam k těm venku. Tam je možné najít spásu. Ale pojdte hned, bez váhání, abyste spásu nepropásli.*“ Ten člověk by z naší tváře vyčetl údiv nad touto proměnou. „*Ano, slyšel jste dobře. Všechno to, je úplně jinak. Bloudili jsme, pokud jde o Boha. Od té doby co mezi nás v Ježíši Kristu přišel sám Bůh, již neplatí naše lidská měřítka.*“

Ponoření do myšlenek, ovlivněných hlubokou proměnou tohoto člověka, se můžeme zase vrátit do našich dnů. Co tato proměna znamená pro nás dnes? To je krásně vyjádřeno právě slovy našeho dnešního textu: „**Proto Ježíš, aby posvětil lid svou vlastní krví, vně za branou trpěl.**“

Takto se to tehdy seběhlo: Vystoupil muž Ježíš z Nazaréta a odvážil se v Božím jménu postavit na hlavu starý řád. Opustil dojmavé bohoslužby s obětí a obrátil se k poníženým a různě postiženým, aby sám sebe za ně obětoval. Tam, kde nikdo nečekal nic dobrého, daroval lidem nový, smysluplný život. Posadil se k jednomu stolu se zloději, podvodníky, nevěstkami a odvážil se té důvěry, že bez jakéhokoli násilí změní jejich život svou bezmeznou láskou. Neexistoval již pro ně žádný vzdálený a trestající Bůh. Protože v Kristu se s lidmi - za kterými se zbožní lidé ani neohlédli - potkal sám Bůh. Jaký je to protiklad! V chrámě a synagogách si lidé mohli nechat uchláchnout své svědomí, ale jejich myšlení se nezměnilo.

Avšak tam venku, u Ježíše, se naproti tomu odehrávala skutečná spása - mezi lidmi obtíženými nejrůznějšími vinami, padlými a opovrhovanými, a to tak, že jim Ježíš prostě říkal: „*Bůh vás má rád, je vám blízko a potřebuje vás.*“ A lidé ho následovali, šťastni, že jsou vytrženi z prokletí, a že mohou dát svůj život do služeb druhých. Tito lidé pak přinesli skutečnou oběť, vzdali se starého života a cele se rozdávali ve službě druhým, kteří potřebovali ve svém životě zakusit lásku.

Jeden za to dal svůj život - a pak ovšem mnozí další, jeho následovníci. Ježíš sám sebe obětoval na kříži „*venku za branou města*“ a byl zatracen těmi, kteří se pokládali za svaté. Podnes vyznáváme: **Ukřižovaný je vítězem, je to pravý Bůh, který může změnit život náš i život celého lidstva.** Když u Stolu Páně pijeme z kalicha víno, symbolicky nám to připomíná: „*Je to Kristova krev, která byla prolita také za tebe.*“ A tak se obnovuje naše vědomí: Ježíš nám je blízko a chce změnit také náš život. Ba co víc, chce si použít také nás, nás, kteří pochybujeme a kulháme na různé strany. Chce si nás použít k tomu vůbec největšímu a nejdůležitějšímu dílu, které tento svět tolik potřebuje - totiž, přinášet světu záchranu, radostnou zvěst o této záchraně, pozvání k ní. Chceme Kristu také my bezmezně důvěřovat? Pak tedy **„vyjděme s ním za hradby nesouce jeho potupu“.**

Bible vypráví celou řadu příběhů o lidech, kteří se ve víře cele spolehli na Boha. Vždy to začínalo tak, že se vzdali svého života dosavadního. Jsme tu upozorňováni na Noeho, Abrahama, Izraelský lid, který vyšel z Egypta, na první Kristovy učedníky, Pavla a řadu dalších. Celé dva tisíce let až do dnešního dne opouštějí známí i neznámí křesťané staré vazby, Kristus, jejich Pán, je naplňuje mocí svého Ducha. Jen tak může jejich neokázalá služba přinášet ovoce.

Vyjděme tedy k němu skutečně i my! Co to pro nás dnes znamená? Touto výzvou jsme zváni k tomu, abychom šli všude tam, kam chce Ježíš - dnes a skrze nás - poslat svůj signál lásky a pokoje. A tak jsme Ježíšem voláni k těm, kteří mají strach ze života, kteří pro nemoc nebo jiné nesnáze, pro sebe nevidí žádnou budoucnost.

Volá nás k odloženým a potřebným v nejrůznějších domovech, kteří nemají člověka, který by se zajímal o břemena jejich trápení, úzkostí a nejistot. Volá nás do soukromí osamocенých. Volá nás k těm, kteří jsou stavěni na okraj, nebo jsou na okraji. Někdo z nás jim přece může povědět: „*Tvůj život není nesmyslný, vždyť i tebe Ježíš miluje, i tvůj život má výhled a slavný cíl.*“

Tedy: Vyjít směrem k Ježíši. To může znamenat prosté milosrdné jednání. Ježíš nás i dnes volá k těm, kterým se i dnes lidé vyhýbají. Cesta k Ježíši vede i k těm, kteří jsou zatvrzelí ve svých srdcích a uzavírají se sami do sebe před okolním světem. I tam jsme voláni, kde lidé hledají svou spásu v materiálním zajištění svého života a zapomínají, že nikdo nemůže žít jen sám pro sebe. Mezi lidmi, kteří smýšlejí jinak, je mnoho nedůvěry. Otevírá se nám zde prostor pro to, abychom mezi lidmi vytvářeli ovzduší lásky a důvěry.

Ježíši se přibližujeme také tak, že se stavíme vždy na stranu toho slabšího, ať je to náš přítel nebo nepřítel. Vždy musí jít o to, abychom druhé lidi potkávali s porozuměním a sympatiemi, a abychom se učili pronikat do jejich myšlení i pocitů. Toto je možné jen tak, jestliže každý den budeme zůstat v spojení s Ježíšem Kristem, naslouchat jeho slovu, volat k němu ve svých modlitbách.

„Vyjděme tedy k němu ze svých stanů a přinášejme skrze Ježíše Krista stále obět' chvály Bohu.“ Ano, také my se máme měnit a opouštět všelijak navyklá myšlení. **„Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.“** Kdo věří v Ježíše Krista a spoléhá na něj, ten věří, ano ví, že jeho, Kristovo království se prosadí. Ne my se máme prosadit, ale Kristus ve své lásce a dobrotě. My máme být pouze služebníky této lásky.

Vykročme tedy směle, bratři a sestry, tam, kde na nás již Ježíš čeká, protože nás na této cestě předešel, vstříc k lidem, které on miluje a bere za své.

Amen.